

ÁFRA JÁNOS

A félelemgyermek

Egy fertőzött kisváros, itt lesz
eltemetve. A feltámadás előtt
így képzeled. Fekszik az egyik ajtó
elé vetve, benne az áhítat megrepedt.
Érzel rajta valami hangtalan tisztaságot,
mert pont ilyen gyermekre vágytál.

Régen vonzott volna, most megijedsz
tőle, hisz bőre fénye a sötétségből fakad.
Egy kegyetlen vírus emlékéből, ami után
lehetetlen a megbocsájtás, mert nincs
bűnös, akin veszteség szülte gyűlöleted
bosszúval elégtétellé nemesíthetnéd.

És érzed, ahogy a talált városban
égett bőr szaga terjeng. Magyarázat
a túlélőkön és a húsba vájt kések élén.
Most hiányzik minden megszólítható,
és mintha már a gyermek sem volna,
de aztán többféle nyelv tör fel belőle.

Az elmeneteltől maradni súlyosabb,
te mégis vársz, s amikor egész teste
megemelkedik, mint egy évezredek után
újra talpra állított korinthuszi oszlop,
a jelen térképe kezeid közül szétperreg,
és a feléledéstől érzett boldogság,

egy pillanatnyi megkönnyebbülés
iszonyattá súlyosodik mellkasodban,
vállaidat lassan lefelé nyomja,
arcodat majdnem berepeszti,
erős állkapcsod tágra nyitja,
és mélyre kúszik beléd,

le, a gyomor alá, mintha
születésedtől ott fészkelne,
csak éppen most érkezik haza
fogai között a táplálékkal,
szertehullajtva beléd tollait,
és a türelmetlen örömtől

végül széttárvák szárnyaikat
odabent sipítózó kölykei.
Előre edzened kellett volna,
mert nem könnyű kiűzni magadból,
ha a félelem seregnyi gyermeke
benned érzi magát otthon.

